

Julia Butiñá Jiménez

**FRAGMENTOS ANTOLOGADOS
FRAGMENTOS DEL CURIAL E GÜELFA**

UNIVERSIDAD NACIONAL DE EDUCACIÓN A DISTANCIA

0150314DV01A01

© UNIVERSIDAD NACIONAL
DE EDUCACIÓN A DISTANCIA - Madrid, 2010

Librería UNED: C/ Bravo Murillo, 38 - 28015 Madrid
Tels.: 91 398 75 60/73 73, e-mail: libreria@adm.uned.es

ISBN: 978-84-362-5648-2
Depósito legal: M-10524-2010

Primera edición: junio de 2010

Maquetación: UNED

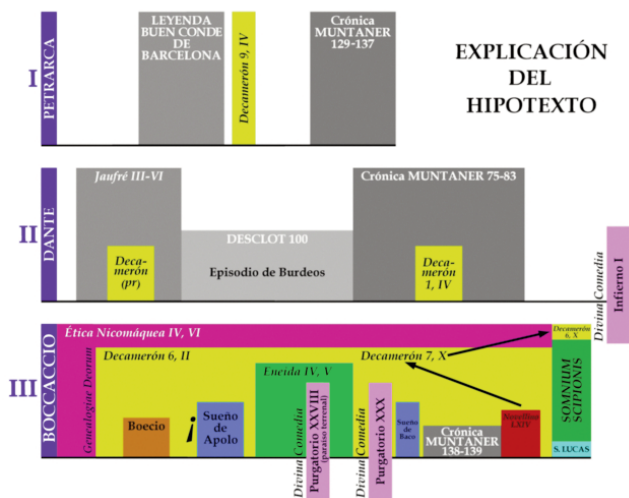
ÍNDICE

Esquema explicación del hipotexto.....	5
Libro I	5
Libro II	6
Libro III	7

ESQUEMA EXPLICACIÓN DEL HIPOTEXTO

LIBRO I

Proemio

[O,] quant és gran lo perill, quantes són les sol·licituts e les congoxes a aquells qui ·s treballen en amor! Car, posat que alguns amats de la fortuna, après de infinits infortunis, sien arribats al port per ells desijat, tants emperò són aquells qui rahonablement se'n dolen, que anvides pusch creure que entre mil desaventurats se'n tròpia un que hage amenade la sua causa a gloriosa fi. E si ab dret juyhí serà esguardat lo cas següent, jatsia que seran molts aquells qui diran que ells voldrien que axí ·ls prengués de les sues amors, emperò, sabent la certenitat de les penes de les quals aquella dolçor amarga és tota plena, e no havent certenitat de la fi si serà pròspera o

adversa, se deurian molt guardar de metre's en aquest amorós ans dolorós camí. E per ço us vull recitar quant costà a un gentil cavaller e a una noble dona lo amar-se l'un a l'altre, e com ab gran treball e pena, e seguits de molts infortunis, après lonch temps aconseguiren lo guardó de lurs treballs. (Ed. Ferrando, p. 43).

Elección de Curial por parte de Güelfa

La Güelfa, la qual jove e fresca era, e a la qual cosa alguna sinó marit no fallia, trobant-se molt bella e molt loada, rica, favorida e ociosa, requerida e per molts sol·licitada, veent que son frare no ·s curava de donar-li marit, ne a ella paria cosa honesta demanar-lo, no podent resistir als naturals apetits de la carn, qui ab contínuus punyiments incessantment la combatien, pensà que si per ventura ella amàs secretament algun valerós jove, puys que algun no se n'apercebés, no seria desonestat, e que ja havia esdevengut a més de mil altres ... E axí donà licència als hulls que mirassen bé tots aquells qui eren en casa de son frare. E, no havent esguart a claredat de sanch ne a multitud de riqueses, entre ·ls altres li plagué molt Curial, car veent-lo molt gentil [de] la persona, e assats gentil de cor, e molt savi segons la seua edat, pensà que seria valent home si hagués ab què. Per què ymaginà avançar-lo, e d'aquí avant començà'l-se a acostar, e cridava'l sovén e parlava ab ell molt volentorosament. (Ed. Ferrando, p. 46).

LIBRO II

Làquesis enamorada de Curial

Làquesis, que no era stada a les vespres del torneig, vench en companyia de sa mare a les loges, en lo pus noble punt que ella ·s pogué metre, e si fonch molt loada de inextimable bellessa, car tot lo seu estudi era créxer la bellessa sua e a tot son saber, car no era mestre de medicina, que abte fos, que ella no ·l tengués ocupat en ordo-

nar e fer materials per mudar la pell, aprimar-la, e esclarir-la la cara, pits e mans. Pens yo que ella no creya que altre paraís hi hagués sinó ésser bella e alegrar-se dels terrenals desigs. E, ultra açò, vench tan ricament enjoyada, que feya meravellar tots los que la veyen (...).

Stant Curial en París, no volia que d'ell se fes menció ... Emperò Làquesis lo festejava públicament, e no havia bé ne repòs sinó tant com ab Curial stava. No resposàvan tant, ne havien plaer, lo duch de Bretanya, lo duch d'Orleans, ne Carles de Borbó, qui jóvens cavallers eren, e cascú ere amorós de Làquesis, e ·s treballaven en plaure-li tant com podien, e ella axí mateix los feya bona cara. Emperò, com Curial hi ere, tota la festa ere sua, e los altres morien d'enveja e de gelosia... (ed. Ferrando, pp. 186, 213).

LIBRO III

El beso de la mora Càmar a Curial (Joan, en cautividad)

Johan s'acostà, e Càmar en un punt li hach mesos los braços pel coll, e hach ficada la sua boca ab la de Johan; e com Johan, lo pus suaument que pogué, se fos d'ella desaferrat, ella dix:

-¡O jorn beneýt, o santa ora, que yo aquest tan desijat plaer he aconseguít! ¡O rey, malaÿta sia la tua vida, e com me fas perdre la mia!

E aquella groga e descolorida cara se encés e, tornada tota vermella, dix:

-Johan: prech-te que ·m vulles visitar, e pus que yo, a força, te he pres a furt un besar, en do e gràcia te'n deman un altre que de ton grat me vulles donar.

Johan llavors inclinà lo cap, e quasi reverencialment, a ella un poch acostant-se, aquells braços solts e

desempachats, qui de polp paria que fossen, lo prengueren pel coll; e ella, tirada per los braços qui al coll de Johan aferrats stàvan, alçà totes les espatles del lit, e aquell magre cors e flach penjat al coll del catiu, s'abraçà ab ell, e ab aquells envessos dels labis lo besà tan stretament, que ne lo un ne l'altre no podían espirar ne tornar alè, contrastant aquell lonch e molt cobejat besar.

E com axí per un gran spay estats fossen, apartaren-se lo un del altre. E Johan, près comiat, exint de la cambra, a l'ort se'n tornà. E Càmar romàs en lo lit, lavant ab la lengua los seus labis, per pendre lo çucre d'aquella poca de saliva que dels labis de Johan en los seus ere romasa. (Ed. Ferrando, pp. 333-334)

Cierre

Les festes passen, axí com totes les altres coses; tothom finalment s'enuge de longues e grans despeses. E axí tothom son poch a poch se n'anà. Per què lo príncep e la princessa, lo marquès e sa muller, axí com los altres feren, car, obtenguda licència del rey e de la reina, e reebuts d'ells preciosos dons, benaventuradament en les sues terres ab molta alegria tornaren.

E aquell Melchior, vell, cansat, qui viu lo príncep, abraçà'l, plorant de goig, dient: «Nunc dimitis seruum tuum, Domine, secundum uerbum tuum, in pace». (Ed. Ferrando, p. 389).